

DAISY O'SHEA

De Ierse sleutel

Vertaling Maaïke van der Rijst

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Daisy O'Shea

Oorspronkelijke titel: *The Irish Key*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Maaïke van der Rijst

Omslagontwerp: Dissect Designs

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Adobe Stock (lucht); © Depositphotos (cottage); © Unsplash (vogels)

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1785 3

ISBN 978 94 027 7502 0 (e-book)

NUR 302

Eerste druk juli 2025

Originele uitgave verschenen in Groot-Brittannië in 2024 bij Storyfire Ltd onder de naam Bookouture.

Daisy O'Shea has asserted her right to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

GRACE

Tegen de tijd dat we in Holyhead zijn, is het eind van de middag. Drie treinen, talloze kilometers die we helemaal niet hadden hoeven afleggen, en Olivia, al hou ik van haar met heel mijn hart, is lastiger dan ik verwacht had. Het doet mijn toch al breekbare goedstoestand geen goed. Ze verveelt zich, maar toont geen interesse in haar speeltjes; ze is moe, maar wil niet slapen; ze heeft honger, maar wil de sandwiches die ik heb gekocht niet opeten. Niet dat ik haar dat kwalijk neem. Een snee fabrieksbrood is een pover alternatief voor het knapperige, verse brood van de bakker in Cheltenham. Ik had zelf broodjes kunnen smeren en een thermosfles mee kunnen nemen, maar ik was bang – en terecht – dat we toch al te veel bagage bij ons hadden.

Ik ben bekaf, maar gelukkig houdt het eindeloze ‘zijn we er al?’ op wanneer we bij de veerhaven aankomen. Het water is een grijs beddenlaken, net als de lucht, waar meeuwen rondcirkelen en onophoudelijk krijsen van de honger. Een flauw briesje brengt de verkwikkende geur van zout onze kant op, wat mijn terneergeslagen stemming een beetje verbetert.

‘Gaan we daarop?’ vraagt Olivia terwijl ze met belangstelling naar de veerboot kijkt.

‘Ja, lieverd. We gaan naar Ierland. Daar komt omama vandaan.’ *En daar zal Graham ons nooit zoeken.*

Graham heeft nooit veel interesse in de achtergrond van mijn familie getoond, en voor het eerst ben ik daar dankbaar voor. Toen ik op het idee kwam om weg te lopen, vlogen de meest onwaarschijnlijke opties door mijn hoofd, waaronder naar Australië gaan, zo ver weg als maar kon. Maar als we een ticket daarnaartoe hadden gekocht, zouden we een spoor voor hem achtergelaten hebben dat hij kon volgen. Ierland ligt om de hoek, onopgemerkt, bijna onzichtbaar. Vreemd dat ik het nooit overwogen had tot oma het voorstelde.

‘Maar is daar dan strand?’ vraagt Olivia door.

‘Er is heel veel strand, overal. Dat weet je toch, we hebben het samen op de wereldbol opgezocht.’

‘Ja, maar zitten wij aan het goede strand?’

‘Nog niet, schat. We gaan eerst op de boot, en vanavond slapen we in een hotel. Morgenochtend gaan we naar het strand.’

Haar lipjes beginnen te trillen. ‘Ik ben moe. Ik wil naar huis.’

‘Ik weet dat je moe bent, lieverd. Ik ben ook moe, maar als we er eenmaal zijn, wordt het heel leuk, denk je ook niet?’

‘Komt papa ook?’

‘Nee, dat heb ik toch gezegd, papa moet werken. Dit is een vakantie voor ons tweetjes.’ *Een vakantie die een nieuw leven inluidt, hoop ik.*

Ik zucht. Ik kan dit met geen mogelijkheid aan Olivia uitleggen, en ik hoop maar dat mijn liefde voor haar ons door een traumatische ervaring heen zal helpen: dat haar vader geen deel meer van ons leven uit zal maken. Maar voorlopig moet ik net doen of dit een vakantie is – terwijl ik intussen mijn gedachten op een rij zet. Die arme Olivia kent niets anders dan ons grote huis, met haar eigen slaapkamer vol met alles wat een liefhebbende moeder

en haar vaders geld, niet zijn aandacht, haar kan bieden. Het wordt ongetwijfeld een enorme cultuurschok, maar we slaan ons er wel doorheen. We hebben geen keus.

‘Ik kan hem bellen om hem te laten weten dat we veilig aangekomen zijn,’ verklaart ze.

‘Goed. Zodra we in het hotel zijn.’ Ik ga er maar niet tegen in. Het is een leugentje om de vrede te bewaren, denk ik terwijl ik de overtocht voor twee voetpassagiers op de Leinster naar Dublin betaal.

We worden naar de wachtruimte gedirigeerd. Daas van vermoeidheid plof ik op een houten stoel neer. Ik heb de dienstregeling al weken geleden bestudeerd, zodat we hier ruim op tijd zouden zijn, maar nu de spoorwegen sinds de privatisering zo’n puinhoop zijn, hebben we een overstap gemist. Het scheelde niet veel of ik was ingestort. Waarom had ik ooit gedacht dat dit me zou lukken? Een conducteur die echt alles leek te weten, bedacht een alternatieve route voor ons waardoor we met een beetje geluk alsnog op tijd zouden komen.

Nu besef ik hoeveel geluk we gehad hebben.

In de wachtruimte trek ik Olivia op mijn schoot en ik wieg haar heen en weer, intussen een liedje neuriënd dat ze op school heeft geleerd. Haar ogen glanzen. Ze is helemaal slap, zo moe is ze. Ik strijk de blonde krulletjes die tegen haar voorhoofd plakken weg en fluister: ‘Nog niet gaan slapen, liefje. We gaan zo aan boord, en op de boot is een bed voor je.’

‘Ik wil niet op een boot. Ik wil mijn eigen bed.’

‘We zijn op vakantie, lieverd. Op vakantie slapen we altijd in een ander bed.’

‘Ik wil niet.’

Haar gejuig wordt onderbroken door een grote gaap, en een paar minuten later gaat godzijdank de slagboom voor de loop-

plank opzij en gebaart een man dat we aan boord mogen. Ik sta op, maar Olivia weigert me los te laten en neergezet te worden. Ze klampt zich als een aapje aan me vast. Ik vraag me af hoe ik het in vredesnaam klaar moet spelen haar, twee koffers en een rugzak te dragen, maar dan tikt een oude man met een verweerd gezicht en een afgedragen tweedjasje tegen zijn pet en zegt met een zwaar Dublins accent: ‘Meid, je ziet eruit of het je allemaal even te veel is. Zal deze oude man je een handje helpen?’

‘Het spijt me,’ zeg ik, totaal van de wereld. ‘Laat u ze maar staan, ze zijn te zwaar. Misschien kan iemand anders...’

Maar iedereen is bezig aan boord te gaan en loopt met afgewende ogen langs me heen. Zelfs het personeel lijkt het probleem opzettelijk te negeren. Waarschijnlijk verdienen ze niet genoeg om het zich aan te trekken. Maar je trekt je iets toch aan omdat je aardig wilt zijn?

‘Welnee, ze zijn licht als een veertje,’ liegt hij. Hij tilt de koffers op en gaat ons voor. ‘Ik ben bij mijn familie geweest. Ik heb vijf jongens en twee meiden. Drie jongens in New York en twee in Birmingham, en de meiden veilig thuis met hun kleintjes. Zeventien kleinkinderen.’ Hij hijgt trots. ‘En er zijn er nog twee onderweg.’

‘Wat fantastisch,’ zeg ik, al meen ik het niet echt. Ik begrijp niet goed waarom het als een prestatie gezien wordt dat één man een hele volksstam verwekt wanneer de planeet toch al zo overbevolkt is.

Hij weet de weg op de boot en brengt ons regelrecht naar de hutten. Die van ons is krap, met twee bedden en een raampje dat vol krassen zit van het zoute water.

‘Heel erg bedankt,’ zeg ik tegen de oude man, die met zijn hoofd een beetje scheef staat te wachten, alsof ik nu mijn verhaal moet vertellen, ‘maar ik geloof dat ik nu even samen met haar moet gaan liggen.’

‘Graag gedaan,’ antwoordt hij, en hij tikt met twee vingers tegen zijn pet. Dan loopt hij achteruit de hut uit en trekt de deur achter zich dicht.

Ik laat me met Olivia tegen me aan op het smalle bed vallen en neurie een slaapliedje. Binnen een paar minuten is ze onder zeil. Ik ben ook uitgeput, zowel geestelijk als lichamelijk, maar het duurt even voor ik mijn draai gevonden heb. Ik sta er toch een beetje van te kijken dat we zo ver hebben weten te komen zonder dat Graham ons ingehaald heeft. Onderweg dacht ik bij elke stap dat hij achter ons reed en steeds dichterbij kwam. Misschien zit hij zelfs wel op de boot, in de hut naast ons, te wachten op een gelegenheid om Olivia mee terug te nemen. Mijn ademhaling gaat sneller, en ik dwing mezelf langzaam en gelijkmatig in en uit te ademen. Ik kan mijn fantasie niet met me aan de haal laten gaan, ik moet vastberaden blijven – niet alleen voor mezelf, maar ook voor mijn dochter.

Ik word wakker van getoeter dat uit de luidsprekers schalt. We staan op het punt aan te meren. Blijkbaar heb ik tijdens de overtocht van vier uur aldoor geslapen.

Er is geen tijd meer om ons te wassen, maar ik laat Olivia haar tanden poetsen en kam haar haar. Ze is stilletjes, in de war en kijkt me machteloos beschuldigend aan, want ze heeft nu wel door dat dit geen gewone vakantie is. Graham organiseert alles altijd met militaire precisie: de treinen rijden op tijd, we reizen eerste klas en we worden door een privéchauffeur naar een hotel gebracht, waar kruiers onze koffers dragen en we in echte bedden slapen.

Voor vanavond zal ik een hotel zoeken, want morgen moeten we weer een lange dag reizen. Wanneer we eenmaal in het huis zijn, komt alles echter goed. Het zal er eenvoudig zijn, had oma me gewaarschuwd. Ik moet zelfs water uit de put halen! Maar als verschillende generaties van opa’s familie er hebben weten te overleven, dan kunnen wij dat ook.

Wanneer ik de deur van de hut opendoe, staat tot mijn verbazing onze reddende engel van een paar uur geleden voor de deur te wachten.

‘Patrick, tot uw dienst, *ma’am*,’ zegt hij, en hij neemt zwierig zijn pet af. ‘Ik dacht: ik zal u nog even helpen met die koffers.’ Hij bukt zich naar Olivia: ‘En hoe gaat het met de mooie deerne? Beter zeker nu je geslapen hebt?’

‘Ik heet geen Deerne,’ zegt Olivia. ‘Ik heet Olivia Adams, en mijn vader komt me zo halen.’

Ik schrik even van die opmerking, die eigenlijk in één zin het hele verhaal samenvat. ‘Ze is moe,’ werp ik tegen. ‘We gaan vakantie vieren in het huis van mijn grootvader.’ Ik zeg maar niet dat die er zelf niet zal zijn, en ik verzuim ook te melden dat ik me flink zorgen maak over hoe we daar ontvangen zullen worden.

Hoewel ik van Ierse komaf ben, klink ik niet zo. Het zit me dwars dat mensen om iets gehaat kunnen worden waar ze zelf niets aan kunnen doen, zoals hun accent, waar ze geboren zijn of wie hun ouders zijn, maar met de toon die Olivia nu aanslaat, maken we beslist geen vrienden. Hij lijkt er echter geen aanstoot aan te nemen en ondanks mijn protesten tilt hij de koffers op.

Buiten in de frisse lucht voel ik meteen dat we in een vreemd land zijn. Ik kijk om me heen naar de hijskranen en de pakhuizen met daarachter, op een heuveltje, rijtjeshuizen. Ik vraag me af waarom ik me zo voel, want de omgeving is hier niet zo heel anders dan in Birmingham, waar ik opgegroeid ben.

‘Weet u misschien waar ik een taxi kan krijgen?’ vraag ik.

Hij maakt een gebaar met zijn kin en loopt weg. ‘Waar moeten jullie naartoe?’

‘Een hotel,’ zeg ik. ‘We moeten uitrusten terwijl ik ga uitzoeken hoe we naar het zuiden komen. We zijn nog nooit in Ierland geweest, dus ik heb geen idee.’

‘Een goed hotel?’ vraagt hij met een scheve grijns, waarschijnlijk omdat hij het logo van Harrods op onze bagage heeft gezien.

‘Nou, niet het Ritz,’ zeg ik droogjes, ‘maar wel iets beters dan een pension.’

‘Dan wordt het het Gresham Hotel.’

‘Is dat niet heel duur?’

‘Ze hebben ook standaardkamers, en het ligt midden in het centrum. Ideaal voor jullie, lijkt me zo. Maar hoor eens,’ voegt hij eraan toe. ‘Het is een paar kilometer naar het centrum. We kunnen jullie wel een lift geven, jullie hoeven geen taxi te nemen.’ Hij zet de koffers neer en zwaait naar iemand in de verte.

Een jonge man, slank en fit, komt met een brede glimlach op ons af. Hij legt zijn hand op de schouder van Patrick en werpt een nieuwsgierige blik op mij en Olivia. ‘Hoe gaat-ie, opa? Alles goed aan de andere kant van het water?’

‘Goed, goed, goed,’ antwoordt Patrick als een mitrailleur. ‘Dit meissie en de kleine meid moeten een lift naar de stad hebben.’

‘Ik ben Grace,’ zeg ik, en ik steek mijn hand uit. ‘En dit is mijn dochter Olivia.’

Hij knijpt even in mijn hand en lacht charmant naar ons. ‘Mooi. Kom maar mee, de auto staat aan de overkant.’ Hij tilt de koffers op of ze niets wegen en zet koers naar de auto.

Ik pak Olivia bij de hand en ga hem achterna, verrast dat ik zo gemakkelijk hulp heb gekregen.

Terwijl we verder lopen, vertelt Patrick zijn kleinzoon over de familieleden in Engeland. Ze maken het allemaal prima, jawel, het gaat ze voor de wind. De mannen hebben een baan bij de staalfabriek, maar er gaan geruchten dat die gesloten zal worden. God vindt wel een oplossing, toch? De vrouwen hebben hun handen vol aan de kleintjes, die steeds maar om eten roepen, als een nest puppy’s.

De jongeman blijft staan bij wat ooit een Ford Cortina was. Het woord 'auto' is niet van toepassing op wat er van dit voertuig over is. Het is een wrak op wielen, en ik sta perplex dat het ding überhaupt nog de weg op kan. De oranje lak gaat over in roest en gaten waardoor het chassis zichtbaar is. De motorkap zit vastgebonden met bindtouw, en de achterraut is net een spinnenweb, zo vol barsten zit hij, alsof iemand er met een baksteen tegenaan geslagen heeft. Misschien is dat ook wel zo.

Ik weet niet of ik moet lachen of de lift af moet wijzen, maar uit beleefdheid doe ik geen van beide. Mijn koffers worden in de kofferbak gepropt, die met een fikse klap dichtgeduwd wordt, want hij sluit niet goed meer.

Mijn eerste redder biedt me de stoel voorin aan, maar ik strek mijn hand al uit naar het achterportier. 'Ik kan beter bij Olivia gaan zitten.' Die wil vast niet naast een vreemde zitten, hoe aardig ook.

Ik probeer het portier open te maken, maar het klemt. De kleinzoon reikt langs me heen en geeft er een ruk aan. Met een protestierend gepiep gaat het open, en hij gebaart dat we moeten instappen, alsof het een deftig rijtuig is.

'Pas op voor de bodem, hoor,' zegt hij. 'Je trapt er zo doorheen.'

Daarop slaat hij het portier hard achter ons dicht, waardoor we even ineenkrimpen. Ik grijns naar Olivia, en godzijdank, ze grijnst terug. Het wordt toch nog een avontuur.

'Papa heeft een Rolls-Royce,' verklaart ze wanneer we soepel wegrijden. Blijkbaar is de motor in betere conditie dan de rest van de auto.

Het liefst verdwijn ik uit schaamte in de bekleding van de achterbank.

'O, echt?' antwoordt Patrick, over zijn schouder blikkend. Hoewel ik het niet kan zien, hoor ik de glimlach in zijn stem.

‘Ja, en hij is zilver, net als de jurk van de prinses. Soms rijdt hij erin naar zijn werk, en ik zit er ook weleens in. Maar niet vaak, want mammié brengt me naar school in de blauwe Volkswagen omdat dat zo’n veilige auto is.’

‘En hoe oud ben je, Olivia?’

Op de een of andere manier heeft hij haar naam onthouden.

‘Zes en driekwart.’

‘Nou, zes en driekwart is een heel mooie leeftijd.’

‘En wanneer ik zeven ben, ga ik naar de grote school. Na de vakantie.’

‘Goh, wat spannend, zeg. En wat wil je later worden?’

‘Dat weet ik nog niet,’ antwoordt ze ernstig. ‘Ik hou van tekenen, maar misschien ga ik bij papa in de zaak werken. Arthur gaat daar ook werken, maar hij wil eigenlijk niet. Hij wil diepzeeduiker worden.’

Diepzeeduiker? Arme Arthur. Dat was een wilde fantasie; alles liever dan zijn vaders stand-in in de zakenwereld worden.

‘Arthur?’ vraagt Patrick, over zijn schouder kijkend.

‘Mijn grote broer,’ zegt Olivia.

‘Uit het eerste huwelijk van mijn man,’ voel ik me verplicht te vertellen. ‘Hij is een stuk ouder dan Olivia. Hij is net afgestudeerd.’

‘Ah.’ Er ligt een wereld van begrip in dat woord besloten. ‘Is ze overleden, de moeder van Arthur?’

‘Ja, maar eh... ze waren daarvoor al een tijdje gescheiden.’ Te laat beseft ik dat scheiden in Ierland illegaal is.

Vergeleken met wat ik gewend ben, is het rustig op de weg naar Dublin. De auto’s van een aantal tegenliggers lijken in dezelfde staat te verkeren als die waar wij in zitten. Er komen ook een paar oude, aftandse tractors langs en zelfs een kar met een ezel ervoor. Ik wijs Olivia erop, die er vol verbazing naar staart. Uiteraard heeft ze weleens paarden gezien, toen Graham ons had meegenomen.

men naar de drafbaan in Cheltenham, maar zoiets als dit kent ze niet.

We rijden over een brug, en opeens zitten we in de stad, met zijn hoge, negentiende-eeuwse gebouwen en winkelstraten. Het Gresham Hotel is een enorm vierkant gebouw met wat wel duizend ramen lijken. We stoppen voor de deur, en Patricks jonge chauffeur stapt uit en haalt mijn koffers uit de achterbak. Hij staat erop ze voor ons naar binnen te brengen.

Ik buk me en bedank Patrick voor zijn hulp.

‘Och, graag gedaan, graag gedaan,’ mompelt hij, alsof iemand een plezier doen gewoon bij het leven hoort.

‘Het betekende veel voor me,’ antwoord ik, en zijn donkere, gerimpelde huid lijkt nog een tintje donkerder te worden. Ik wil hem niet nog meer in verlegenheid brengen, dus ik laat het hierbij.

Ik probeer de jonge man geld te geven voor de benzine, maar dat wimpelt hij met een grijs af.

‘Ik heb het graag gedaan, hoor. En ik hoefde er helemaal niet voor om te rijden. Fijne tijd in Dublin.’

En daar staan we dan, in Ierland.

Ik wil niet te vroeg juichen, maar de brede strook water die nu tussen mij en Graham ligt, geeft me hoop dat de honden die ons achternazitten het spoor bijster zijn.